

Tato bakalářská práce Philipa Matouška se přísně drží zadání, popisuje historii vývoje formátu klasického filmového obrazu. Zajímá se hlavně o tak zvané širokoúhlé formáty. Kvalita zpracování této tematicky je na vyšší, může posloužit i případným zájemcům o vyčerpávající informace z této oblasti. Zajímavé jsou vztahy k nástupu zvukového filmu, nebo k formátům obrazu televizního. Také se zabývá vztahům k šíři filmového nosiče, či synchronní víceplátové projekci.

Škoda, že autor skončil historicky u systému Cinerama a CinemaScope a nevěnoval se i dalším širokoúhlým systémům. Zajímavé by bylo i zařazení popisu systému IMEX. Také postrádám zmínku o využití formátu Super 35 k vytvoření širokoúhlého obrazu.

Celkově práci hodnotím kladně, škoda, že se autor soustředil jen na historickou a technickou stránku tematicky. Zajímavá by byla i úvaha o obrazových formátech s hlediska jejich působení na filmového diváka s hlediska působení dramatického, emočního, výtvarného, i vztahu k přirozené fyziologii lidského vidění. Je to však mimo konkrétního zadání této práce, možná by si tato tematika zasloužila zvláštního zpracování, v jiné práci.

Předloženou teoretickou práci Philipa Matouška mohu posoudit jako práci hodnotnou, poctivě zpracovanou a splňující požadavky na bakalářskou práci. Proto tuto práci doporučuji přijmout a navrhuji hodnotit stupněm „A - B“.

Praha, 14. září 2016

prof. Jiří Macák

